

Kapitola 6 – Ostrov

*Nahrávka č. 11
Lord Frola val Hallen
Paluba lodě Aurora*

Nahrávající je Lord Frola val Hallen. Nahrávám na osobní fonograf ve velice obtížné situaci. Před několika týdny zjistil palubní kuchař zkažení většiny zásob. Troufnu si říct, že se jedná o sabotáž a nasvědčuje k tomu několik důkazů. Nádoby byly porušené úmyslně, neboť otvory byly pravidelné. Zločinec dobře věděl, co dělá a kde přesně může nejvíce uškodit. Dále, jídlo až na některé výjimky, například mouka, se zkazilo příliš rychle. Dal jsem lák na rozbor druhému palubnímu profesorovi Flash Ideovi. Odkazuji na nahrávku číslo 8, kdy jsem hovořil o stavu profesora Crystala Cleara a jeho nadcházející indispozici. Prozatím hledáme jiné možnosti, jak doplnit zásoby a zavedli jsme přísný přidělový systém. Popularitu mezi posádkou nám to ovšem moc nezvýší.

Nahrávání končí.

„Země! Kapité, vidím zemi!“ ozvalo se z mosazného sluchátka na můstku. Kapitán Strong Hoof zareagoval a okamžitě odpověděl a vyzvídal podrobnosti.

„Desátníku, řekněte víc,“ naléhal.

Desátník volal z malé pozorovací místnosti se skleněnou kupolí a předku lodě. Podle rozkazu začal sdělovat podrobnosti o tom, co viděl dalekohledem a neskrýval u toho velké nadšení, které vyplynulo z hladu a vyčerpání.

„Co je to za místo?“ zeptal se kapitán.

„Ostrov, malý ostrov. Pravděpodobně atol. Je červený, možná to budou korály.“

„Korály?“ zeptal se kapitán a podíval se na Helm. Ta pokrčila rameny a pohladila si břicho. Snažila se mu tak naznačit, že by se tam mohlo nacházet něco k jídlu.

Celou tu událost jsem sledoval od stolu s mapami nejprve jen ze zájmu, ale potom i docela nadšeně.

„Korály by mohli znamenat solidní finanční odměnu. Začínaly by se pomalu splácet výdaje výpravy,“ konstatoval jsem spíše pro sebe, ale slyšeli mě i ostatní.

„Zadejte kurz,“ rozkázal kapitán.

Na parním počítadle se objevila čísla, která znamenala odchylku na určitou stranu. Helm se podívala a zatočila podle toho kormidlem. Loď pomalu začala měnit směr, až se odchylka změnila na nulu.

„Vzdálenost dle dalekohledu patnáct kilometrů, čas při konstantní rychlosti dvě minuty.“

Kapitán zatočil kličkou u sluchátka a zavolal dolů do strojovny.

„Můstek strojovně, ubrat páru. Zastavíme.“

„Oukej,“ odpověděl mu Screw a začal vydávat příslušné rozkazy.

Strong Hoof opět zatočil kličkou, tentokrát ne třikrát ale jen jednou a opět se spojil s pozorovatelnou.

„Vzdálenost osm kilometrů, čas jedna minuta. Zpomalujeme.“

„To je dobře. Zastavíme.“

„Rozumím. Stanovuji novou odchylku.“

Kapitán si udělal u desátníka v hlavě plusové body. Jeho pozorovatel moc dobře věděl, že je třeba přistát po větru.

„Helm, jak to vypadá?“

Helm se podívala na kontrolku.

„Anemometr ukazuje tři a půl metru za sekundu. Doporučuji chod turbíny na dvacet tři procent.“

„Souhlasím,“ řekl kapitán a zavolal mechanikovi dolů do strojovny. „Screw, nastav chod strojů na dvacet tři procent. Vítr má tři a půl metru za sekundu. Pokud by se to změnilo, dám ti vědět.“

Jakmile jsme byli ve stabilní poloze těsně vedle ostrova a vítr nás neposunoval nikam dál, podíval se Strong na mě.

„Ty sem chceš natahat korály a odvézt je do Canterlotu?“

„Náklady vložené do této výpravy byly opravdu značné. V případě neúspěchu potřebujeme aspoň nějakou záruku. Hele, Strongu, já vím, že se ti to nelíbí, ale já nechci do konce života splácet definitivu rodinám padlých a tuhle loď i se zásobami. Při prvním přeletu je odvezete spolu s geologickými vzorky.“

„První přelet, ještě jsme tam ani nedoletěli a ty už myslíš na cestu zpátky.“

„Já zůstanu v osadě, ale to předbíháme. Navrhuji detailní průzkum atolu včetně blízkých podmořských oblastí. Doufejme, že najdeme něco k jídlu.“

„Helm?“

„Na mě nekoukej, já tuhle krásku na místě udržím.“

„Dobře, šest námořníků, kteří umí dobře plavat, budou vysazeni do moře.“

Spolu se mnou vyběhl na palubu a vybral několik námořníků. Vybral ty hbité, ale dostatečně silné, aby vydrželi déle v moři. Sice bylo docela teplo, ale oceán umí být docela studený, zvláště takhle hluboko od pobřeží. Námořníci se svlékli a slezli po lanovém žebříku dolů.

„Tak chlapi, jdeme na to. Já už nechci žrát broskve s rejží,“ zavelel ten nejsilnější z nich. Tuším, že se jmenuje Louis.

Na palubě se začínaly objevovat skupinky zvědavců. Námořníci ve vodě se začali potápět a hledali jakékoliv mořské plody, které jsou pro poníka požitelné. Občas se někdo z nich vynořil a nadechl se, jen aby mohl opět dolů. Prvotní nadšení začalo opadávat. Pak ale jeden z nich vyplaval, těžce se nadechl a zakřičel.

„Kapitáne! Máme to! Našli jsme je. Jsou hluboko, ale máme je. Řasy, je jich tam plno.“

Celou palubou se ozval nadšený jásot. Kdo měl čepici, vyhodil ji do vzduchu a volal sláva. I já a Lillian jsme neskrývali své nadšení a nadšeně jsme se políbili. Ostatní páry, tedy až na Helm, která zůstala na můstku, nás okamžitě napodobili. Kapitán se pak chopil příležitosti a zavolal na několik námořníků.

„Přineste okamžitě nějaké sudy, lana a zátěž. Vytvoříme zvon. Chci okamžitě začít se sběrem.“

Zakašlal jsem tak, aby to Screw slyšel. Bylo poznat, že to bylo jen hrané.

„A taky nějaká dláta, kladivo a člun, chci minimálně dva hřebce, aby těžili ty korály.“

Napadlo mě, kdo by byl pro to vhodný. Crystal Eye. Ten optimistický mladík se pořád někde schovával. V jídelně jsem ho moc neviděl, neboť co jsem se dozvěděl od Harveyho, tak

chodí jen v noci a vždy si vezme jen pár zbytků. Ten poník je samá záhada. Korály by mu ale mohly vrátit elán. Jistě s nimi má nějaké zkušenosti jakožto klenotník.

Rovnou jsem se za ním vydal. Prý byl v jedné osamocené místnosti ve skladu. Zařídil si tam pro sebe kutloch, který byl daleko od všech a kde měl klid na svou práci. Snažil jsem se být potichu, ale dveře zavrzaly. Když už bylo jasné, že jsem uvnitř, tak jsem zaklepal.

Crystal Eye byl zrovna uprostřed práce. Snažil se vsadit jeden menší modrý drahokam do bronzového náramku.

„Děje se něco? Zastavili jsme,“ řekl.

„Ano, našli jsme atol. Jsou tam řasy a korály. Byl bych vám moc vděčný, pokud byste nám pomohl s těžbou.“

„Chcete říct s výběrem. Nebudu ničit nádherný atol, kvůli penězům.“

„Dobře tedy, s výběrem. Mohl byste?“

„Mohl. Pomohu vám vybrat takové korály, aby to moc neuškodilo celému systému a vy dostal zapláceno.“

„Není to pro mě,“ ohradil jsem se. „Je to pro výpravu.“

Crystal Eye byl sice optimista, ale v některých záležitostech měl jasný názor. Plundrování přírodního bohatství, pokud se nejedná o mrtvé skály, mezi jeho oblast zájmu rozhodně nepatřilo.

Na druhou stranu věděl, že pokud nepomůže on, tak ten atol rozebereme sami a bude to mít daleko větší následky než bez jeho asistence.

„Dejte mi pár minut na přípravu. Za chvíli budu na palubě,“ zakončil náš rozhovor.

Doklusal jsem opět k ostatním a změnil rozkazy ohledně toho atolu. Zatímco jsem byl pryč, začalo se pracovat na stavbě zvonu. Nechal jsem si od Stronga vysvětlit, k čemu to je. Jedná se o zvon, který se zatížen ponoří do vody. Uvnitř je poník, kterému díky zvonu vznikne vzduchová kapsa a on vydrží pod vodou mnohokrát déle. Ovšem nesmí se to přehánět, voda je stále studená. Po zhruba deseti minutách bude vytažen ven.

„Jak jste na to vůbec přišli?“ zeptal jsem se.

„Mylorde, tohle se u námořnictva a to i u vzduchoplavců používá několik desetiletí, ne-li staletí. Moře totiž skrývá četné záhady,“ odpověděl jeden přihlížející voják.

„Je vidět, že se mám pořád ještě, co učit. O námořnickém řemeslu toho moc nevím.“

„Taky proto jsme tu my, abychom vám pomohli,“ pomohl mi Strong Hoof.

„Pane, je to hotové. Můžeme začít,“ oznámil jeden poník od zvonu.

Kapitán zaklepal kopytem o dřevěnou palubu.

„Takže všichni natáhnout lano. Thomas s Leonem dostanou zvon přes palubu. Připravení? Tak jedem!“

Nezapojil jsem se do toho, neboť jsem si nechtěl nechat vytrhnout zuby z tlamy. Zůstal jsem s Jessi a Lilly kousek opodál. Dva silní hřebci v námořnickém triku shodili zvon přes zábradlí a byla to pro ně opravdu zátěž. Nakonec to ale dokázali a ani moc nepoškodili dřevěné zábradlí, které bylo na tomto úseku. Zvon k vodě snášeli pomalu, a jakmile se dotkl hladiny, ozvalo se nadšené hurá. Také se vystřídala šestice námořníků a pro ty promáčené byly hned přineseny nějaké deky na usušení.

Pár sekund po spuštění zvonu přišel Crystal Eye. Stejně jako zvon se na moře snesl i člun, tak jak bylo dohodnuto před tím. Bylo to ovšem o mnoho jednodušší než se zvonem, a

proto se nezapojilo tolik námořníků. Klenotník a jeden pomocný námořník slezli po lanovém žebříku a usedli na loďku. Doplavali rovnou k atolu, který byl pár metrů vedle, a začali s pečlivým sběrem.

Celé poledne a pak i odpoledne sbírali námořníci řasy a korály. Vzduch ve zvonu se pak vyčistil tím, že se ubralo závaží na jedné straně, částečně se potopil a vše vyplavalo ven, pak se zvedl nad hladinu, voda se dostala pryč a dovnitř se dostal čerstvý kyslík. Když se začalo stmívat, měli jsme většinu paluby plnou beden řas a pár menších bedniček korálů. Dohodli jsme se, že v noci nebudeme pokračovat se sběrem. Korály jsem nechal Crystal Eyemu na vyčištění a klenotnickou úpravu. O řasy se zase postaral Harvey. Začal je převažovat a čistit ve filtrované sladké vodě. Té jediné jsme měli plné nádrže a to díky Screwovu filtrovacímu systému. Také nám dal návrh na zítřejší menu.

„Chcete suši nebo suflé?“

Jako první se ozval ten silný námořník, Louis.

„Co je v suši?“

„Je to rýže se zeleninou, obalená v řasách.“

„Suflé,“ řekl. Podíval se výhružně na ostatní, ale vesměs nikdo proti výběru neprotestoval.

Změna jídelníčku byla vítaná.

Ten večer se opět vrátila ta dobrá pozitivní nálada, která posledních pár týdnů chyběla. Výprava neměla dobré vyhlídky a vypadalo to, že skončí ještě rychleji, než začala. Pozval jsem Stronga s Jessi na skleničku vína ke mně do kajuty. Nalil jsem čtyři skleněné pohárky a podal je svým hostům.

„Ty tu máš víno?“ zeptala se Jessi. „Myslela jsem, že alkohol je na palubě zakázán.“

„Kromě několika beden na oslavu příletu a také kromě mých soukromých rezerv.“

„Je na něm závislý,“ prozradila mě Lillian. Odvděčil jsem se jí za to drobným zamračeným pohledem, kde zlost byla jen předstíraná a usmíval jsem se u toho.

„Každý má nějakou slabost, z toho si nic nedělej. Strong je zase značný divoch v posteli,“ řekla. Tu její přímočarou drzou povahu jsem musel obdivovat. K čemu by se zabírala minutami bezcenných hovorů, když to lze říct jednou i když trochu surovou větou.

„Co my bychom bez těch dívek dělali vid?“ zasmál jsem se. „Takže přátelé, přijímám na první překonanou krizi naší výpravy. Necht' se nám další problémy podaří překonat stejně dobře, jako tento.“

Vyprázdnil jsem sklenice skoro naráz. Dokonce i dívky si s tím objemem poradili vcelku snadno. Bohužel flaška byla prázdná, proto zůstalo jen u jedné sklenice. Ještě jsme se bavili o všem možném a probírali většinou triviální věci.

„Nejenže u Dulia mají hroznou kávu, ale také jim páchne jako gryfí moč...ano, maso humrů možná voní dobře, ale do pusy bych si to nikdy nedala...a takhle jsem porazil svého prvního protivníka...myslíte, že nás přepadnou piráti?“

Poslední otázka mě se Strong Hoofem zaujala. Pronesla ji Lillian. Ani jeden jsme však na to neměli přesvědčivou odpověď. Teprve Stronga pak napadlo něco, čím to diplomaticky zcela rozsekl.

„Jen ať přijdou. Pošleme je zpátky tam, odkud přišli nebo pod vodu.“

Pak už jsme se pomalu loučili. Byla už hluboká noc a museli jsme se vyspat. Já se ještě šel podívat nahoru na palubu. Spíš si sám utřídit nějaké myšlenky než, že bych se chtěl podívat

na stejně monotónní výhled, který jsem sledoval měsíce před tím. Opřel jsem se o zábradlí a pozoroval vlnky u atolu. Přemýšlel jsem o tom, že konečně je jedna krize za námi, o pirátech, kteří na nás mohou zaútočit a o tom, že za pár měsíců budeme v Cervidasu. Bylo to zvláštní. Celou dobu jsem se na výpravu těšil a teď bych byl radši v teple krbu někde v paláci. Nic nedělal, odpočíval, užíval si rentu a četl. Taky bych nikdy nepoznal přátele, svou lásku, dobrodružství...

„Co to...uááááá!“

Podlaha mi zmizela, ještě se snažím zachytit za lano od zvonu, ale nejde to. Zakrátko mě pohltila voda. Snažil jsem se dostat nahoru na hladinu, ale měl jsem příliš těžký oblek. Síly mě opustily a byl jsem pomalu obklopen temnotou a chladem.